

Nebe i země

Dnes bych se velmi rád dotkl jednoho důležitého tématu. Nazval jsem své dnešní kázání Nebe i země. Jedná se tak trochu prázdninové téma, které je ale i citlivé a zasahuje do hloubky našeho lidství a věřím, že je velmi důležité, abychom o tom měli správné biblické povědomí. Hlavně ve smyslu, co je naše občanství a zároveň i naše dědictví. Základem pro dnešní kázání jsou tyto místa v Písmu:

Iz 65, 17

Neboť hle tvořím nová nebesa a novou zemi, dřívější věci nebudou připomínány, ani nepřijdou na mysl.

2.Pt 3,13-14

Podle jeho zaslíbení očekáváme nová nebesa a novou zemi, ve kterých přebývá spravedlnost. Proto milovaní, očekáváte-li tyto věci, vynasnažte se, abyste jím byli nalezeni v pokoji, bez poskvrny a bez úhony.

Zj 21, 1-2

A spatřil jsem nové nebe a novou zemi, neboť první nebe a první země pominuly, a moře již není. A to svaté město, nový Jeruzalém, jsem viděl sestupovat z nebe od Boha, připravené jako nevěsta ozdobená pro svého muže.

Nejdůležitější věc, kterou nám Písmo v těchto místech sděluje je zaslíbení nového nebe i nové země. Ap. Petr přímo říká, že tyto obě věci očekáváme. Je to něco, co nám vykresluje jednoznačnou a konkrétní budoucnost.

Velmi často se mluví o tom, že budeme přebývat v nebi, ale o nové zemi se mluví velmi málo. Mám dojem, že to někdy vypadá jako bychom nevěděli, co si s tou novou zemí počít a jako když to moc nejde dohromady. Jak Petr tak Jan nám ale říkají, že nová země je pro nás a máme ji očekávat.

Nemáme očekávat jen nebe. Jan konkrétně píše, že viděl Nový Jeruzalém, nevěstu Kristovu, neboli církev sestupovat z nebe. To je velmi zajímavé.

Pojďme se ale podívat na některé Kristovy výroky.

Když Pán Ježíš kázal na hoře, řekl i toto.

Mat 5,5

Blahoslavení tiší, neboť oni dostanou zemi do dědictví.

Pán Ježíš nemluví jen o tom, že chudým v duchu bude patřit království nebeské, ale že tiší obdrží zemi do dědictví. A to je zásadní věc. Nová zem je naše dědictví. Nová zem je a bude součástí našeho života.

Když Abraham otec víry vyšel z města Cháranu na Boží pokyn, neměl vlastně nic, jen Boží zaslíbení. Opustil vše, svoji rodinu, své město i zem. Hledal něco nového, co pro něho připravil Bůh. Z Písma víme, že Bůh splnil Abrahamovi svůj slib. Dal mu potomka, syna, učinil z něho Izraelský národ, a nakonec jim i dal zemi. Museli o ni bojovat, aby měli kde sklonit hlavu a přežít. Toto je důležité. V Egyptě by žádnou zemi nedostali, tam je chtěli vyhladit. Museli porazit národy, které v zaslíbené zemi byli a obsadit ji. Neměli jinou možnost, jinak by zahynuli. Bůh soudil ty národy, vzpomeňme Jericho, a vydal jejich zemi Izraelcům. V určený čas potom přišel Ježíš Kristus, Boží syn do izraelské země a začal hlásat o Nebeském království a o tom, že je nutné vstoupit do Nebeského království. Je důležité si uvědomit, že spása je shodná s vstupem do Nebeského království. Je to z určitého hlediska stejné, jako se starozákonním Izraelem. Izraelci neměli žádnou jinou alternativu, buď vstoupit do zaslíbené země, nebo zahynout. Nyní bojujeme proti nebeským mocnostem zla (Ef 6,12). Nyní každý člověk stojí před stejnou situací. Buď vstoupit do Nebeského království skrze Ježíše Krista, nebo zahynout. Toto je spása. Spása vždy znamená záchranu od záhuby, která bezprostředně hrozí. Je tedy důležité v souvislosti s dnešním tématem zdůraznit, že spása, záchrana ani věčný život není bez proměny v nesmrtelné tělo, tedy vstupu do Nebeského království.

Ap. Pavel použil jedno přirovnání ve vztahu k Nebeskému království.

Filip 3,20-21

Vždyť naše občanství je v nebesích, odkud také dychtivě očekáváme Zachránce, Pána Ježíše Krista, který přetvoří tělo naší poníženosti ve stejnou podobu těla jeho slávy působením, kterým je mocen si také všechno podmanit.

Ap. Pavel mluví o tom, že jsme občané Nebeského království. Jsme občané Nebeského Jeruzaléma. Dále říká toto:

Ef 2,19

A tak již nejste cizinci a přistěhovalci, ale spoluobčané svatých a členové Boží rodiny.

Zde ap. Pavel vysvětluje Efezským, že již jako pohané nejsou cizinci, ale že jsou spoluobčané svatých a členové Boží rodiny.

Vše pro Krista a jeho oběť na kříži. Dle židovských tradic byli pohané pouze přistěhovalci, neměli židovské kořeny a rodokmen. Jsme tedy všichni křesťané, ať ze Židů, nebo z pohanů občané Nebeského království a Nového nebeského města Jeruzaléma, máme stejné postavení a dědictví. Ap. Pavel byl římský občan, měl občanství města Říma, které mělo v jeho době nadvládu nad mnoha národy a velkým územím, včetně Izraele.

Pavel se zjevně narodil římským občanům, kteří zákonně uzavřeli sňatek dle tehdejšího práva. Ve Skutcích 22,28 říká setníkovi, že se jako římský občan narodil. Římské občanství šlo také získat za velký obnos peněz, záslužné činy ve prospěch Říma a vojenskou službou. Každý občan Říma měl pak řadu privilegií a pravomocí oproti lidem žijícím v římských provinciích. Mohl zastávat správní úřady mohl volit v době republiky, nesměl být bez soudu obviněn nebo bičován atd. Potomci římských občanů zákonně oddaných se automaticky stávali římskými občany. Když tedy ap. Pavel mluví o tom, že máme nebeské občanství, tak to označuje určité pravomoce, které nám Bůh udělil. Protože Pán Ježíš vstal z mrtvých tak skrze víru v něho jsme se mohli znovu narodit do Nebeského království. Nebeské občanství na rozdíl od toho římského nelze ale získat za peníze, ani za záslužné činy atd. Lze se ho získat pouze novým narozením.

Jedna ze základních pravomocí, pokud neuvedu získání nesmrtelného těla a věčný život, jak jsme četli ve Filipským, je pak dědictví země.

Dostaneme zemi do dědictví. Vláda a pravomoc je vždy z nebe tedy i na nové zemi.

Když se nyní vrátíme zpět k Petrovi, tak on mluví o tom, že tato země i nebesa jsou uchovávána ke dni soudu, dokud nebudou zničena (2 Pt 3,7). Říká konkrétně, že nebesa i země jsou uchovávána k ohni.

Když se tedy v Písmu mluví, že jsme na této zemi jako cizinci a příchozí (Žid 11,13, 1 Pt 2,11), neznamená to, že v nebi jsme doma a na zemi cizinci obecně, tak to není, všimněme si, že i nebesa jsou uchovávána ke dni soudu, nejen země. Bůh nebude soudit nějaké kameny na Marsu, nebo prstence u Saturnu. Mluví se zde o soudu a ten se vždy týká bytostí. Ano na této staré první zemi jsme cizinci, protože zde vládne Satan. Nejsme občané Babylóna, naopak máme z něho vyjít stejně jako Abraham. Je zde zlo, které Bůh bude soudit a zničí Babylón stejně jako Sodomu a Gomoru (Zj 18 kap.). Proto ap. Petr mluví o tom, abychom byli nalezeni bez úhony a poskvrny, abychom nebyli odsouzeni spolu s Babylónem. Pojdme se

podívat na další Kristovy výroky. Určitě známe všichni podobenství o pšenici a plevelu. (Mat 13 kap) Ve verši 30 Pán jasně říká, že obojí bude spolu růst až do žně, neboli do skonání nynějšího věku. Dobré semeno i plevel, tedy zlo, co zasel Ďábel zde bude růst až do příchodu Krista. Plevel bude vzat a spálen, přesně tak to také říká ap. Petr. Zlo, tedy v nebesích i na zemi je uchováváno k ohni (2 Pt3,7). Město Babylón je právě obrazem toho zlého semena, které zasel ďábel a které jednou dozraje spolu s dobrým semenem, pšenicí. Gehenna, obraz věčně hořícího ohně, jak o tom mluví Pán Ježíš. V údolí Gehinnom byl v Judsku provozován pohanský kult, kde se ohněm pálili lidé, dokonce pálili své syny a dcery (Jer 7,31-34). Dělali to obyvatelé Judska. Později se na tomto místě pálili odpadky z Jeruzaléma a toto údolí bylo pojmenováno Gehenna. Bylo to blízko, jižně od Jeruzaléma pod úbočím hory Sion. Když tedy Pán Ježíš mluvil o hořící Gehenně, všichni tomu rozuměli a věděli o čem je řeč. Víte, co říká o plevelu Jan Křtitel?

Luk 3,17

V Jeho (Kristově) ruce je lopata, aby pročistil svůj mlat a pšenici shromáždil do své sýpky, ale plevy bude pálit ohněm neuhasitelným.

Zastavme se ještě u jednoho Kristova výroku z Lukášovy 17 kap. Kdo by usiloval svoji duši zachovat, ztratí ji. Je to zaznamenáno hned po připomínce Lotovy ženy, která se ohlédla zpět k Sodomě, když ji Bůh ničil a zahynula. Proměnila se v solný sloup. Co to znamená? Věřím, že Lotova žena měla srdce v Sodomě, chtěla tam žít a bylo ji tam dobře, i když tam bylo zlo. Zabydlela se tam a smířila se se zlem v sobě i okolo sebe. Proto se ohlédla, chtěla zpět. Je potřeba vše zlé opustit, zanechat a ztratit i svoji duši, ve které jsou zlé věci. Potřebujeme proměnit Kristem. Starý hříšný člověk musí zemřít. Nemůžeme zachovat zlé věci, budou souzeny a odsouzeny. Lze to říci i takto. Očekáváme-li takovéto věci, tedy Nové nebe a Novou zemi, musíme dozrát, obléci svatební šat, aby mohla být žen. Je potřeba ztratit svoji duši pro Krista a pro evangelium, jak zachycuje Marek v 8,35. A to přesně udělal Abraham i další svatí, píše se o nich v ep. Židům v 11 kap. Abraham opustil místo, kde bylo zlo a odešel hledat novou zemi, kterou mu Bůh zaslíbil. Opustil své město, ve kterém žil i rodinu. Hledal novou zemi, novou rodinu, novou vlast. Můžeme jistě říci, že hledal i nebeskou vlast, nebeský Jeruzalém, věděl i o Kristu (Jan 8,56). A Bůh mu všechno toto zaslíbil.

Již nějakou dobu přemýšlím o tomto tématu. Často také mluvím o tom, že mi Duch Boží ukazuje, že neumím odpočívat. Teď posledních několik týdnů prožívám nové věci v této oblasti. Tento týden nás jeden bratr s rodinou pozval k nim na chalupu na dva dny, a prožili jsme hezký čas. Já nejsem moc typ na stanování a spaní pod širákem a pod, věci. Řekl ale jednu věc, která mne zasáhla. Řekl: já, když spím jenom na zemi na trávě ve spacáku, pak se sice probudím s bolavými zády, ale přesto si hodně odpočinu. Často s manželkou a dětmi toto provozují. Byli jsme na raftu, krásně vyšlo počasí a mohl jsem si vychutnat houpat se na vlnkách a vlahý vítr, který občerstvoval můj obličej a vál do mých vlasů. Druhý den jsme byli v malé zoo, kde jsem si mohl sáhnout na krásné ochočené srnky, či daňky. Viděl jsem vzácný druh opic, kterému hrozí vyhynutí. Náš malý synek plácal na sklo, za kterým si hrály. Některé pak přiběhli ke sklu a plácali také a on se tolik smál. Pak neustále chtěl otevřít dvířka do klece a jít za těmi zvířaty. Uvědomil jsem si, že někdo velmi dobře s těmi zvířaty zachází. Když jsme se vrátili domů, zjistil jsem, že jsem si hodně za ty dva dny odpočinul. Najednou jako když probleskly mojí paměti další vzpomínky na nádherné prožitky v Západních Tatrách, Beskydech a další. Jako když jsem cítil vůni lesa, který mám tak rád a kterou jsem cítil jako malý kluk, když jsem v něm sedával. Uvědomil jsem si, jak ta naše stará zem může být nádherným místem k odpočinutí. Věřím, že jsem prožil více do hloubky, co to je rajska zahrada v tom nejduchovnějším smyslu. Místo k spočinutí a odpočinutí. Jak nádherným místem pak bude ta nová zem, kterou Bůh již tvoří. Hluboce věřím, že je důležité prožívat, že tyto věci jsou součástí našeho života. Jakmile je nějak popřeme, nebudeme více duchovní, spíš naopak. Člověku spíš hrozí, že bude žít v jakýchsi představách, mimo realitu, v horších případech pak i psychickou nestabilitu a tvrdost vůči druhým a světu. Věřím a prožívám, že je důležité mít pozitivní vztah k tomu co Bůh stvořil a stvoří, k Jeho dílu, k zemi. Je to velmi dobré (Gen 1,31). Nikdy nebudeme jakési bytosti bez těla. Nenechme se zatáhnout do nějakého Řeckého, vlastně pohanského, platónského náboženství, které odmítá vše fyzické, tedy tělesné. Jsem přesvědčen, že toto skutečně může, pokud je to ve větší míře, způsobit vážné psychické problémy. Budeme mít duchovní nesmrtelné tělo, budeme jako andělé. To jako je důležité, nebude to určitě shodné. Nebudeme andělé, budeme jako andělé. Budeme moci sestoupit na Novou zemi. Věřím, že to naše nové tělo bude mít hodně velkou pravomoc v této věci. Mohl a může to Pán Ježíš a my mu budeme podobni, poneseme stejnou podobu těla jako má on (1 Kor 15,46-47). Ještě na závěr:

Když Jákob lstí si vydobyl požehnání a prvorozenectví na úkor Ezaua od svého otce Izáka, protože mu ho Ezau prodal za pokrm, musel odejít od své rodiny a jít zpět do Cháranu. Tolik toužil po prvorozenectví, které zobrazuje nový život v Kristu, na cestě prožil toto:

Gen 28,10-14

Jákob odešel z Beer-šeby a šel do Cháranu. Dorazil na jedno místo a přenocoval tam, protože slunce zapadlo. Vzal na tom místě nějaký kámen, dal si ho pod hlavu a na tom místě ulehl. A měl sen: A hle na zemi stál žebřík, jehož vrchol dosahoval do nebes. A hle, po něm vystupovali a sestupovali Boží andělé. Vtom nad ním stál Hospodin a řekl: Já jsem Hospodin, Bůh tvého otce Abrahama a Bůh Izákův. Zemi, na níž ležíš, dám tobě a tvému potomstvu. Tvého potomstva bude jako prachu země. Rozhojníš se na západ i na východ, na sever i na jih. V tobě a v tvém semeni budou požehnány všechny čeledě země.

Amen